

Revista săptăminală a asezămintelor culturale

ANUL 58 Seria II-a Nr. 377 8 pagini 15 bani Miercuri 16 martie 1955

Să împletim strâns hărnicia cu învățătura agrotehnică

Urcat la tribuna consfățuirii frunțașilor în agricultură, moș Gheorghe Gheorghiu din Străoane, de prin părțile Panciului, a împărțit chipul în care a obținut de pe un hectar 4.914 kg. porumb boabe și 320 kg. fasole. În vorbirea lui se întilneau adesea cuvinte noi pentru el, ca germinare, cuiburi în pătrat, metode agrotehnice, etc.

Unde a învățat școala nouă de lucrare a pământului moș Gheorghe Gheorghiu și ca el alți țărani muncitori? Ne-o spune tot el. La căminul cultural, la bibliotecă, din cărți și broșuri, din sfaturile date de inginerii și tehnicienii trimiși de partid și guvern. Oamenii care împletesc strâns hărnicia cu învățătura agrotehnică — asemeni lui moș Gheorghe Gheorghiu, — se găsesc în multe din satele noastre.

Dar pentru ca în acest an să dobândim o recoltă de 10 milioane tone grâu și porumb, e necesar ca fiecare țăran muncitor să lucreze în chip tot mai nou, așa cum spune învățătura agrotehnică.

Unde poate să dobândescă țăranul muncitor cel mai multe cunoștințe agrotehnice decît la căminul cultural, casa de citit sau

biblioteca din sat?

Multe din căminele culturale, printre care se numără și cel din Răstoci, raionul Dej, organizează seri culturale pe teme agricole. La căminele culturale vin și vorbesc învățătorii, inginerii și tehnicienii agricoli despre regulile agrotehnice ce urmează a fi respectate la cutare sau cutare plantă, au loc audiții radiofonice pe teme agricole. Din conferințele ținute la căminul cultural și îndrumările date pe teren apoi de inginerii agricoli, a învățat Nichita Mărgineanu din Sucutard-Gherla cum să-și lucreze pământul, ca să obțină 5.700 kg. porumb boabe la hectar.

În cele mai multe sate au loc discuții organizate la căminele culturale pe marginea consfățuirii frunțașilor în agricultură. Cuvîntul conducătorilor partidului și guvernului, experiența maiștrilor recoltelor bogate, spusele oamenilor de știință, inginerilor și tehnicienilor agricoli sînt izvor de bogate învățăminte. Cele arătate la consfățuire trebuie aplicate la condițiile fiecărui sat. Discuțiile pe marginea consfățuirii frunțașilor în agricultură să fie apoi împle-

tite cu experiența frunțașilor din fiecare sat.

Biblioteca satului cuprinde mereu alte noutăți ale științei agrotehnice. Să le cercetăm pentru a învăța cum să ne muncim mai bine pământul. În raionul Luduș cele mai multe biblioteci țin consfățuirii cu cititorii pe marginea cărților agrotehnice, bibliotecarii popularizează larg cartea agrotehnică. Această muncă cu cartea agrotehnică se poate duce cu ușurință în fiecare sat.

Perioada muncii culturale de iarnă este pe sfîrșite. Nu însemnează de acum să se termine cu cartea și învățătura agrotehnică. Prietenia legată pe timpul iernii cu știința agrotehnică trebuie continuată și întărită și în perioada muncilor. Priceperea și rivna gospodarului hărnic aduc folos. Împletite cu știința agrotehnică, devin însă deosebit de folositoare.

Țărani muncitori! Folosiți încă din primele zile ale muncilor agricole de primăvară regulile prevăzute de știința agrotehnică. Numai așa vom putea obține 10 milioane tone grâu și porumb și cel puțin 2.000 kg. porumb boabe la hectar.

Vreau să-mi fie hambarul plin

„Să ne concentrăm toate eforturile pentru a obține în anul 1955 o recoltă de 10 milioane tone grâu și porumb, o producție medie pe țară de cel puțin 2.000 kg porumb la hectar”. Așa ne-a îndemnat tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej la consfățuirea pe țară a frunțașilor în agricultură. Am pornit de acolo în satul meu cu acest indemn în suflet și cu dorința ca în anul 1955 să obțin o recoltă mai mare de porumb la hectar ca în trecut. Sămînța o am de acum aleasă din mijlocul celor mai buni știuleți de porumb din lan și păstrată într-un loc uscat și bine aerisit. Cînd va fi timpul bun voi ieși la însămînțat cu mașina. Vreau să semăn porumbul în locul cel mai bine îngrijit, pe care l-am dezmiriștit, îngrașat cu gunoi și ogorit la vreme. Acum, în primăvară, îl voi grăpa și așna

cu cultivatorul. La a doua prășilă voi rări porumbul ca să rămînă la cuib doar cîte un fir. În total voi aplica porumbului patru prășile.

Muncind în felul acesta voi ajuta și eu cu puterile mele ca în toamna anului 1955 să stringem în hambarele țării 10 milioane tone grâu și porumb, cum ne îndeamnă partidul. Eu îmi iau angajamentul să culeg în acest an de pe ogorul meu o recoltă de 3.000 kg. porumb boabe la hectar. Experiența din anul trecut dovedește că pămîntul nostru poate fi și mai darnic cu noi. Dar pentru aceasta trebuie să puflet în muncă, să-ți iei tovarăș agrotehnic, știința care te învață să aduni roade îmbelșugate.

Seremi Ștefan

țăran muncitor din satul Potău, raionul Satu Mare

2.168 semnături pe Apelul de la Viena

Locuitorii comunei Găujani, raionul Giurgiu, doresc din toată inima pacea și luptă cu dîrzenie pentru apărarea ei.

Lucrările consfățuirii frunțașilor în agricultură sînt acum viu discutate de țărani muncitori. Din cuvîntul frunțașilor recoltelor bogate au aflat multe și prețioase învățăminte. Mulți dintre țărani muncitori

au hotărît să pună și ei în practică cele desprinse din cuvîntul maiștrilor recoltelor bogate.

Cele 2.168 semnături puse pe Apelul de la Viena sînt mărturii ale hotărîrii cetățenilor din comună de a lupta din toate puterile lor pentru întărirea păcii.

Mierlea Ion
corespondent

Mi-am pus semnătura pe Apel

Cînd am toți copiii în jurul meu, se umple casa. Se umple cu ei și cu bucuria mea care nu cunoaște atunci margini. Vorbesc cu încredere de ziua de mîine, își fac visuri de viitor, sînt veseli, plini de voie bună. Eu nu cred să fie pe lume fericire mai mare decît să poți spune mîndră că ai născut zece copii și-ți trăiesc toți. Nu poate fi fericire mai mare decît să-ți

vezi înălțîndu-se, crescînd oameni cinstiți, folositori patriei.

Eu mi-am pus semnătura pe Apel cu încredere mare că mulțimea semnăturilor este în stare să oprească planurile războinice ale imperialiștilor din apus, vrăjmașii vieții.

Maria C. Maxim
țărană muncitoare din comuna Sălăgeni, regiunea Iași

OAMENI NOI, PREOCUPĂRI NOI

Regimul nostru democrat-popular crează acelora ce iubesc arta, condiții tot mai bune de dezvoltare. Iată aici un aspect de la lecție, la școala de artă populară din Lugoj, regiunea Timișoara.

Experiența ultimilor ani a dovedit țăranilor muncitori că sporirea recoltelor e strîns legată de folosirea metodelor înaintate în muncă. Ei caută de aceea să-și îmbogățescă necontenit cunoștințele agrotehnice. Fotografia din mijloc ni-l înfățișează pe Iuliu Demeter, membru în gospodăria colectivă „Gheorghe Doja” din comuna Borș,

regiunea Oradea, culegînd cu nesăț din paginile cărților învățămîntului atât de prețioase pentru muncile agricole.

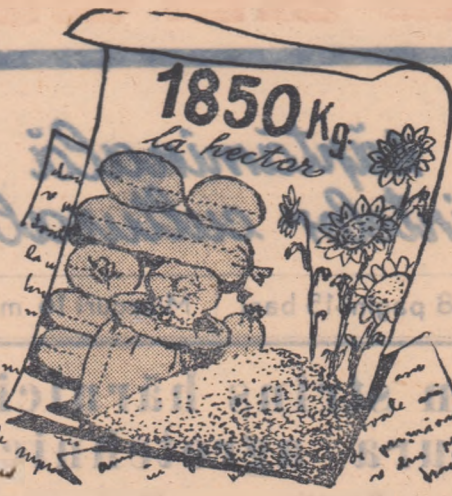
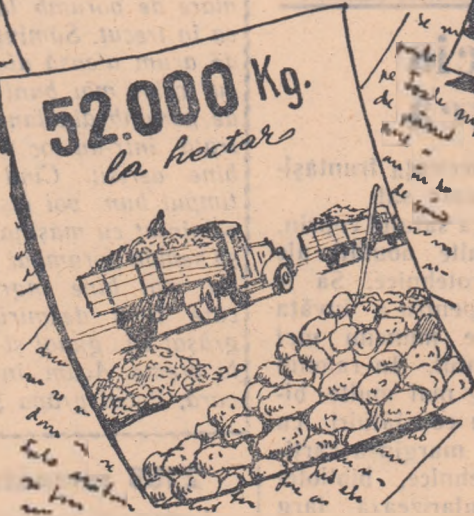
Informarea politică este astăzi o necesitate pentru țărani muncitori din comuna Vilcele, raionul Liești. În fotografia din dreapta vedem un grup de colectiviști și țărani muncitori cu gospodăria individuală ascultîndu-l cu luare aminte pe Ion Sterpu, care le citește din ziar ultimele evenimente interne și externe.

Să urmăm exemplul maistrilor recoltelor bogate

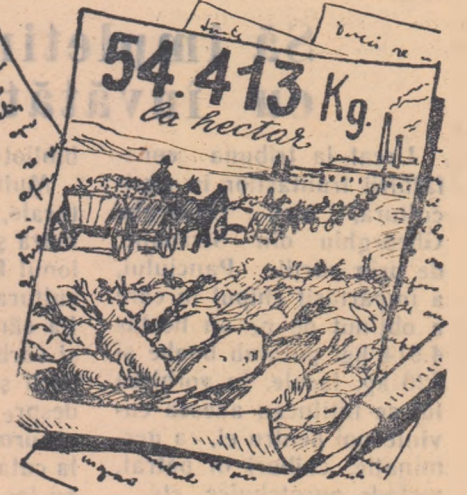

Constantin Tănase, președintele colectivei din comuna Golăsești, regiunea Galați, a vorbit la consfătuirea pe țară a frunțașilor despre felul cum au dobândit ei recolte mari la porumb. Printre altele, el a arătat că pe suprafața de 120 hectare însămânțată cu porumb în cuiburi așezate în pătrat și aplicând 4 prașile, colectivității au obținut cîte 4.500 kg. boabe la hectar.

Sasu Ion și Grosari Radu din comuna Bălăceana, raionul Suceava a obținut fiecare o recoltă de 52.000 kg. cartofi la hectar. Și aceasta se datorește faptului că cei doi țărani muncitori au plantat cartofii în cuiburi așezate în pătrat, au folosit cartofi rezistenți la rîia neagră și au executat mai multe prașile ca de obicei.

Intovărășii din satul Ulești, raionul Urziceni, au obținut și ei recolte mari anul trecut. Astfel la floarea soarelui, aplicînd metoda semănatului în cuiburi așezate în pătrat, folosind sămînță din soiul Jdanov făcînd polenizarea artificială și trei prașile, ei au reușit să obțină 1.850 kg. floarea soarelui la hectar.

Țăranul muncitor Gheorghe Covrig din comuna Ungheni, Regiunea Autonomă Maghiară, a fost și el invitat la București la consfătuirea frunțașilor din agricultură. El a povestit atunci cum anul trecut, aplicînd iarovizarea seminței, folosind îngrășămintele chimice, prășind de trei ori și la vreme, a cules 54.413 kg. sfeclă de zahăr la ha.

Tălmăciri de la consfătuire

Dragul meu,

Imi ceri să-ți povestesc ce-am văzut și ce-am trăit la consfătuirea pe țară a frunțașilor recoltelor bogate. Ai dreptate! Odată ce-am fost acolo, nu se cade să nu-ți arăt și ție cîte ceva. Numai că eu nu-s nici bătrîn sfăios cu gură de aur, nici vreun maestru al vorbei ca Mihail Sadoveanu. Așa că, de n-oi reuși să te dau gata să nu-mi faci vreo vină.

— De i-ai privi o sută și una de zile și n-ai descoperi la ei nimic deosebit — imi șoptea un prieten în vreme ce ne roteam privirile prin frumoasa sală a Ateneului R.P.R.

— Adevărat! — răspunsei în treacăt și continuam să deslușesc cu privirea nici eu nu știu bine ce.

Dar, abia acum iau seama cît de multă dreptate avea prietenul meu, cît de pline de tilc erau vorbele lui. Căci, pas de încercă să descoperi în statură, în trăsăturile feței, în port, în umblet, în tinerețea sau bătrînețea oamenilor din sală de ce sînt maistri ai recoltelor bogate! Doar știe oricine că pe maistru nu-l cauți nici după chip, nici după statură, nici după port sau umblet, ori după alte d-astea; că de-l vei căuta așa, nu-l vei afla în vecii vecilor. Pe maistru îl știm după lucrul miinilor și al gîndurilor lui, după hărnicia și priceperea lui, după felul cum aplică învățăturile științei și practicii, după felul cum își ajută prietenii, tovarășii, cu un cuvînt, după frumusețea, greutatea, mărimea, însemnătatea rodului muncii sale.

O să-mi zici: ce tot faci atîta teorie? Treci la fapte.

(scrisori)

I. — MAIȘTRII

Iaca trec!

Bucură-te! Bucură-te că ești director de cămin cultural. Toți cîți au grăit la consfătuire au spus într-un fel ori altul că au căpătat lumină, cunoștințe științifice la căminul cultural, prin căminul cultural, cu ajutorul căminului cultural. Și au spus-o așa de frumos că nu mă pot răbda să nu-ți scriu vorbă cu vorbă așa cum au zis unii dintre ei. Asta o fac și penru ca să vezi și tu cu ochii roadele strădanilor tale. Mă tartă dacă unele spuse or fi cumva cam lungi, dar nu pot altfel.

Despre Mărgineanu Nichita din comuna Sucutard, raionul Gherla, care a cules 5-700 kg. porumb boabe la hectar, ai putut citi și în ziare. Iată ce-a zis: „Vreau să vă spun și eu cum am muncit pămîntul meu de mi-a dat o recoltă mai bogată decît oricînd în viața mea. Sînt în etate de 50 de ani și vreau să vă spun că înaintea, același pămînt l-am avut și oricînd am lucrat nu am putut să ajung la o recoltă atît de bogată ca anul trecut. Mă gîndesc și nu mă mir tare. Pe atunci era un domn chiar în comună la noi care avea partea cea mai mare de pămînt. Apoi, noi, o părticică de pămînt pe care o aveam, nu aveam timp s-o muncim la vreme că trebuia să-l lucrăm pe-al lui. Și nici nu știam să lucrăm bine pentru că nu aveam de unde învăța, căci acesta era lucru ascuns. După eliberarea țării noastre, partidul și guvernul au făcut și în comună noastră Sucu-

tard un cămin cultural înzestrat cu bibliotecă cu diferite broșuri. Apoi, mai mult ca asta, ne-a trimis activiștii de partid și ingineri, tehnicieni, pe brazde, acolo, cu noi împreună... Eu am băgat bine de seamă, deoarece școala nu am mare, că nu ne ducea nimeni la școală... Și am făcut adunare cu oamenii în circumscripția mea unde am luat hotărîrea cum să facem să punem cu toții porumb în cuiburi așezate în pătrat. Această metodă au aplicat-o mai mulți împreună cu mine”.

Tovarășul Botezatu Gheorghe din raionul Buhuși (Bacău) a spus: „Această familie împovărată (are 8 copii) m-a făcut să plec urechea la învățăturile date de ingineri și tehnicieni prin diferite conferințe finite la căminul cultural și totodată printr-o serie de broșuri în care am aflat destule sfaturi agrotehnice. După aceste sfaturi am reușit în 1953 să culeg de pe un sfert de hectar 9.720 kg. sfeclă de zahăr, cu toată seceta care a fost în regiunea noastră.”

Auzindu-i, mă gîndeam la tine, la grijile pe care ți le făceai că va veni agromul și nu vor fi ascultători, la descurajarea ta dintr-o anume vreme că faci, alergi, vorbești, dar rezultatele nu le vezi, și mi-am zis: iacă rezultatele tale și ale căminelor culturale!

Îți mărturisesc că în locul tău aș fi mîndru de rezultate. Cum să nu fii mîndru cînd ei, oamenii aceș-

tia harnici, care au învățat de la știință și-au întrecut învățătorii? Ai aflat și tu că unii specialiști ziceau: nu se poate realiza o medie de 2.000 kg. porumb boabe la hectar pe țara întregă; iar maistrii zic: putem și vom realiza sarcina dată de partid și guvern, căci munca noastră ne-a arătat aceasta! Ba susținem că o vom și întrece! De aceea, cu adevărat zicea tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej la consfătuire, în legătură cu angajamentele țăranilor muncitori din raionul Carei: „Cu care plan trebuie să fim noi de acord și să-l susținem? Cu planificarea birocratică făcută de minister sau cu planul pe care și l-au propus oamenii muncii din agricultură pe baza cunoașterii propriilor lor posibilități? Fără îndoială că trebuie să fim de acord și să susținem inițiativa creatoare a țăranimii muncitoare din raionul Carei”. Aceste vorbe le-au aplaudat mult și cu însuflețire toți cei din sală, și, sînt convins, și cei ce nu se aflau în sală dar le-au auzit la radio, ori le-au citit în gazete.

Iacă rezultatul muncii tale de director al căminului cultural, al oboselilor tale, al grijilor tale! Și să nu fii mîndru? Ba să fii! Numai că a fi mîndru nu-i tot una cu a fi înfumurat. Înfumurarea duce la tinjălă și se întimplă ceea ce zice proverbul: unde nu-i cap, vai de picioare!

Ei, dar m-am cam lungit la vorbă. Ce să-i faci! Altfel nu pot, n-am cum să-ți spun tot ce-ai vrea să aflu. Uite ce e! Ca să împacăm și capra și varza, las celelalte lucruri pe data viitoare. E bine?

Al tău
L. PETRU

Ce să citim:

Gh. Valuță și N. Șerbănescu: „SĂ APLICĂM METODE AVANSATE ÎN CULTURA PORUMBULUI”

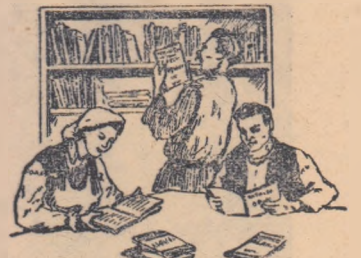
Editura Agrosilvică

Această broșură vine cu o seamă de învățăminte ce ajută pe cultivatorii de porumb să obțină recolte bogate. Broșura arată cum trebuie pregătite terenul și sămînța, care-i timpul cel

mai potrivit pentru semănat, adîncimea la care trebuie pusă sămînța. În paginile broșurii se explică limpede semănatul porumbului în cuiburi așezate în pătrat, polenizarea suplimentară și toate celelalte lucrări care asigură recolte mari.

In sprijinul cultivatorilor de porumb vin și cele două broșuri ce vor apare în curînd în aceeași editură:

1. „Cum putem obține recolte bogate de porumb”, de inginer Popa Traian;
2. „Experiența mea în obținerea de recolte bogate de porumb”, scrisă de un țăran muncitor cu gospodărie individuală, care în 1954 a obținut 5.000 kg. porumb boabe la hectar.

Primăvara poate veni și în Mogoșești

Încă de la raionul Slatina am auzit multe cuvinte de laudă despre gospodarii din Mogoșești. Însă de-abia când i-am cunoscut pe Alexandru Spinoiu, pe Florea Cojocaru, pe Ionescu Dumitru și pe alți săteni vrednici, m-am convins de adevărul acestor vorbe.

Când am ajuns în comună, vremea era mohorâtă, iar țarina udă și mocirloasă de te înfundai pînă la glezne în ea. Pe așa vreme ulițele răsunau de glasurile celor ce se duceau la cîmp să spargă gheața de pe semănături. Unii lucrau la săparea șanțurilor pe marginea țarlalelor, pentru scurgerea apei. Prin satul Jitaru l-am cunoscut pe meșterul făurar, un om nu prea tînăr vopsind o prașitoare pe care o făcuse ca nou-nouță.

— Să nu crezi că n-am terminat încă reparațiile — mi se adresă el încă înainte de a-l fi întrebat ceva. — Planul l-am și realizat. Dar, iată, zilele trecute a venit la mine un gospodar cu o rariță și m-a rugat să i-o transform în prașitoare. De! ce să-i faci dacă omul s-a convins mai tîrziu că rarița nu folosește porumbului.

Mă oprii să vorbesc mai multe cu meșterul făurar. Imi plăcea vorba lui domoală și cumpătată, dar în special mîndria cu care vorbea despre harnicii țărani muncitori din Mogoșești.

Cîteva din cele aflate de la meșterul făurar aș vrea să le cunoască și alți țărani muncitori de prin alte locuri. Vrednicia e bine să fie luată întotdeauna drept pildă.

...Încă din luna ianuarie cele 5 centre de reparații a uneltelor agricole au început să lucreze neobosit. Zilnic veneau țărani muncitori și aduceau pluguri, grape și mai ales rarițe, pe care voiau să le transforme în prașitori. Încet, încet, planul a fost îndeplinit: 313 pluguri, 137 prașitori, 65 grape, 4 vînturători, 30 prașitori formate din rarițe

au fost reparate cu mult înainte de termenul fixat. Aceasta pentru că centrele au fost aprovizionate cu carbuni și unelte necesare, iar meșterii făurari au lucrat cu mult interes.

Cele 8 centre de germinație au funcționat în permanență, iar numărul țărănilor muncitori care au obținut la probele de germinație ale semințelor un procent de sută la sută a fost foarte mare. Așa, de pildă, Alexandru Spinoiu, care anul trecut a obținut 3.300 kg. porumb boabe la hectar, Florea Cojocaru care a obținut aceeași producție și alții ca ei, au adus o sămînță viguroasă, sănătoasă, și la proba de germinație au obținut un procent de sută la sută.

Centrul de închiriere a uneltelor agricole a fost aprovizionat cu prașitori, fiare de pluguri, semănători, pentru ca imediat ce încep însămînțările să poa-

tă imprumuta țărănilor muncitori uneltele agricole necesare.

Meșterul făurar ținu să-mi vorbească și despre munca comunistilor, a deputaților și a fruntașilor din sat care au mers din casă în casă și au arătat țărănilor muncitori importanța executării la timp a lucrărilor de primăvară.

Acum, pregătirile sînt terminate. Fiecare așteaptă numai timpul prielnic ca să poată ieși pe ogor la însămînțat.

Am mai aflat multe de la meșterul făurar despre munca țărănilor muncitori din Mogoșești. Am cunoscut și cîțiva fruntași ai recoltelor bogate, fruntași și la pregătirile pentru însămînțări. Și am plecat din Mogoșești convinsă că țărani muncitori de aci vor avea un an bogat, așa precum și l-au pregătit.

Doina Iliescu

La S.M.T. Botoșani, regiunea Suceava, mașinile și uneltele necesare campaniei de primăvară au fost reparate de mult.

În fotografie: harnicele tractoriste Ionel Domnica și Petruță Maria, verifică calitatea reparațiilor făcute la cultivatoarele.

Iși îngrijesc livezile

Țăranii muncitori din satul Vlădeni-Vale, raionul Hîrlău, se străduiesc să dea viață învățămîntelor despre îngrijirea livezilor căpătate la cercul agrotehnic al căminului cultural. Aproape în fiecare zi îi poți

vedea prin livezi ba tăind crengile uscate, ba răzuind mușchii de pe scoarța pomilor, ba culegînd cuiburile de omizi din coroana pomilor. Ei știu că mai ales omizile fluturului alb aduc mari pagube livezilor. De

aceea pomicultorii din Vlădeni-Vale au omizit aproape toți pomii din livezile lor. Totodată ei au stropit și curățat de uscături peste 4.500 pomi fructiferi.

C. Crișmărian
corespondent

Lucrările de primăvară în livezi

Producția de fructe a pomilor depinde în cea mai mare măsură de felul cum îngrijim livezile. Pomii îngrijiți bine și la timp răsplătesc din plin munca depusă. În cele ce urmează vom arăta pe scurt lucrările ce trebuie să le facem în livadă în această perioadă:

Tăierile coroanei. Tăierile de formare se aplică pomilor tineri pentru formarea coroanei lor în 2—3 etaje, cu cîte 3—4 ramuri principale la fiecare etaj. Etajele se lasă la 60—80 cm. unul de altul. Fiecare ramură principală se urmărește să fie îmbrăcată cu ramuri secundare de ordinul II, III, IV și cu ramuri de rod. Tăierile de corectare a coroanelor se aplică pomilor care n-au fost tăiați de loc și care au coroanele prea dese. Acestea cons-

tau în rădăcina ramurilor de schelet cu scopul de a da voie luminii și aerului să pătrundă în coroanele pomilor. Se alege pe ax 2—3 etaje formate din cîte 3—4 ramuri principale. Restul de ramuri se taie de la bază, dacă grosimea lor nu depășește 6—8 cm. De asemenea, se îndepărtează din coroană: ramurile uscate, bolnave, rupte, cele care stînjesc alte ramuri sau cresc către interiorul coroanei. În afară de aceste tăieri se mai face și tăierea de întinerire la pomii bătrîni. Întinerirea constă în scurtarea ramurilor de schelet cu aproape o treime din lungimea lor, avînd grijă ca tăietura să se facă deasupra unei ramuri mici. Rănilile produse de aceste tăieri se netezesc cu coso-

rul și se ung cu vopsea de ulei. Rănilile vechi se curăță pînă la partea sănătoasă și apoi se ung la fel.

Îngrijirea ramurilor rupte. Cioturile rămase de la ramurile care s-au rupt, se taie cu fierăstrăul se netezesc și se ung cu mastic sau cu vopsea de ulei. Ramurile de schelet principale care s-au dezbinat se duc în poziția normală, se leagă una de alta și se strîng cu ajutorul unui lanț cu cîrlige și cu bare speciale de lemn. Pentru a preîntîmpina rănirea, sub legătură se pun șomoioage de paie sau cîrpe. Înainte de a strînge crăcile, rănilile se dezinfectează cu zeamă de piatră vinăla în concentrație de 5 la sută. După ce ramurile au fost strînse la loc, crăpăturile se ung cu mastic.

Stropitul pomilor. În luna martie, numai pînă la umflarea mugurilor, se continuă stropirile cu soluții în concentrații de iarnă. Merii, perii, cașii, ciresii, vișinii se stropesc cu zeamă sulfocalcică în concentrație de 20 la sută sau cu ulei horticol 3—4 la sută. Piersicii se stropesc cu zeamă bordeleză 2 la sută, sau cu zeamă sulfocalcică 15 la sută.

Dezvoltarea pomilor tineri. Toate materialele care au servit pentru învelitul pomilor se strîng și se scot din livadă, întrucît în ele s-au ascuns iarna o mulțime de insecte și omizi. Odată cu aceasta se îndreaptă tutorii aplecați de vînt și se verifică legăturile înlocuindu-se șomoioagele vechi cu altele noi.

urmă, m-au întrebat: „ce prășești că nu se vede nimic?” Eu le-am spus „lasă că nu are nimica”.

M-am dus la o săptămînă la ogor să văd, și porumbul meu era cam de 25 cm. La ceilalți de abia se vedea.

După 3 săptămîni de la prașila dintîi, m-am dus la prașila de a doua; porumbul era înalt aproape la brîu. După 3 săptămîni de la prașila a doua m-am dus să prășesc a treia oară. Era cît mine. M-am dus de l-am copilit și i-am dat cu sapa. Așa l-am lăsat pînă în toamnă, cînd l-am tăiat, l-am dus acasă și am obținut o recoltă de 5.800 kg. știuleți de pe jumătate de hectar.

Totuși nu sînt mulțumit. Dacă pe la noi nu era secetă și dacă aveam vite trăgătoare de cu toamnă ca să pot căra gunolul, era cu totul alta, puteam să produc mai mult.

Pămîntul meu nu este cel mai bun pămînt; este altul mai bun, de exemplu, chiar vecinul de lîngă mine are pămînt mai bun, dar el a ieșit tîrziu, și a semănat cu mîna și de aceea a scos numai 650 kg. la hectar. Așa sînt și Gheorghe Ailiei, Costică Hreapcă, Vasile Constantin și alții. Eu am înțeles că o prașilă mai mult este ca și o ploaie bună, că nu dă voie să crape pămîntul, să iasă apa.

Este foarte justă sarcina trasată de partid ca să scoatem la hectar 2.000 kg. boabe porumb. Dacă cetățenii își dau interesul să muncească pămîntul, pot să aibă mai mult.

După 23 August 1954 am făcut o întovărășire în comuna Bosia. Am arat tot pămîntul din toamnă cu tractorul pentru că am înțeles că e mult mai bună arătura cu tractorul decît arătura cu plugul tras de vite.

Înlăturarea lăstarilor sălbatici. Unii pomi, mai ales cei altoiți pe prun și corodșu, dau naștere la o mulțime de lăstari din rădăcini (drajoni) care slăbesc pomul. Atît drajonii cît și lăstarii crescuți de la baza pomului trebuie tăiați de la punctul de prindere. Cu această ocazie se desfac și mușuroaiele de pămînt făcute toamna în jurul pomilor tineri.

Pe lîngă lucrările amintite mai sus, în perioadă aceasta trebuie să se continue și să se termine lucrările care nu s-au făcut astă toamnă și iarnă, ca: adunatul cuiburilor de omizi, răzuirea scoarței de licheni și mușchi, văruiul trunchiurilor, îngrășatul și aratul terenului din livadă, completarea golurilor, înființarea de noi livezi etc.

Ing. FLOREA LUPESCU

Agitator

povestire de **ADRIAN CERNESCU**

Zăpada scîrția aspru sub bocancii lui Grigore Istaspe. Flăcăul grăbea spre casă. Prin inserarea furișată prea devreme pe ulițele satului, Grigore o zări pe Zamfira, mezina președintelui sfatului popular. Mări pașii și o ajunse.

— Cine te-a speriat, măi fată frumoasă, de fugi așa? o întrebă flăcăul mîngîind-o cu privirea.

— Gerul, bădiță! Cine altul? Del! Să stai de dimineață pînă seara în biblioteca înghețată, mai mare caznă nici că se poate.

Flăcăul grijuliu, își trecu sumanul mișos și peste umerii zgribuliți ai fetei.

— De ce nu te plîngi președintelui, Zamfiră, că lucrezi în frig?

— Tăicuța zice că are altele pe cap, mai importante decît biblioteca! răspunse fata, simțind lîngă brațul flăcăului o ușoară înfiorare.

— Si mie mi-a spus cam același lucru cînd am adus vorba de căminul cultural...

Mai vorbiră de una, de alta, că de, multe au să-și spună doi tineri care se îndrăgesc! Și așa, din vorbă-n vorbă ajunseră la răscrucea drumurilor. Se opriră. Dinspre cooperativă venea zvon de petrecere. Tinerii se traseră mai tîngă fereastră și priviră înăuntru. La o masă, neica Miron Gîrlici tăia-sula, zor-nevoie, cu cîțiva gospodari din sat.

— Ia te uită, bădiță, ce fac oamenii noștri cînd n-au treabă. Și la căminul cultural fluiere vîntul! oftă necăjită fata.

Grigore trase ușor sumanul de pe umerii fetei, mormăind:

— Apoi rămîn și eu pe aici, Zamfiră.

Fata tresări surprinsă. „Și tu, bădiță?” șoptiră buzele ei, dar flăcăul n-o auzi.

— Frumos îți mai șade! Halal agitator! adăugă ea cu vocea mînioasă și porni către casă.

Ilie Arvinte cobora greoi dinspre sfat și abia mai vedea lumea înaintea ochilor de supărat ce era. Cum intră în casă, se așeză ostenit pe marginea unei lavițe. Parcă și acum îi mai ciocăneau în urechi cuvintele instructorului de la raion: „Tovarășe președinte, numai voi și Comăneștii ați rămas în urnă cu colectările. Și tocmai acum cînd aprovizionarea orașelor trebuie să se facă din plin...” „Nu, așa nu mai merge! hotărî președintele. Numai eu alerg de-mi scot sufletul. Trebuie să antrenez oamenii, să le cer ajutorul. Dar parcă oamenii înțeleg? se amărî el. Bunăoară, secretarul de partid. În loc să mă ajute, se ține ca scaiul de mine: ba ca să fac asta, ba ca să fac ceea. Agronomul, la fel. Poftim! Se plînge că n-are unde-și ține cursurile de agrotehnică. Parcă eu numai grija asta am! Pînă și Grigore Istaspe îmi aține calea. Zice că n-are căminul lemne. Auzi treabă? Omul nu-și poate trage sufletul de griji și lor le arde de zbințuială!” se supără de-a binelea președintele și-și trînti căciula pe laviță.

— Brrr! amarnic ger! se cutremură Zamfira, intrînd val-vîrtej pe ușă.

Ilie Arvinte își zburli stufărișul sprîncenelor.

— Vezi, vezi fată, să te aud chihăind, că asta-mi mai trebuie acum. Boală-n casă!

— Ce să fac tăicuță — suspină fata — dacă președintele nostru nu ne dă lemne... Cald, frig, munca-l

muncă. Nu pot părăsi biblioteca acum, în miezul iernii.

— Te pomenești că și tu îmi împuiezi capul cu căminul vostru, se burzului Arvinte.

— Și eu, și alții. Vin flăcăii să asculte radio, să repete cîntecele și dansurile pentru concurs. Dar... cum vin și pleacă. Tocmai la circumă se opresc. Parcă președintele nostru pricepe treaba asta?

— Ia ascultă, Zamfiră! se ridică Arvinte și o fulgeră din ochi pe fată. — Eu is tată-tu sau ce sint?

se auzi din mulțime:

— Dar zău, soro, că bine l-au mai boit. Taman președintele nostru.

— Dar nici chiaburul Gîrlici nu-l mai prejos. Ia uite. Să jurî că-l el și nu altul! adăugă altcineva.

Badea Nichifor Bratu se hurduca rîzînd cu gura pînă la urechi și cușma dată pe ceafă.

— Asta-i bună! Să jurî că așa s-a întîmplat, frățioare! Ia uită-ți-vă! și arată spre gazeta.

Caricatura înfățișa pe președin-

Ce tot îi dai cu președintele nostru? Ți-o spun încăodată, ca să-ți intre bine în cap: mai întii burta și apoi celelalte. Nu vezi cite-mi stau pe cap? Sarcini economice de primă urgență, nu șagă. Și voi, în loc să mă ajutați...

— Păi, ca să te ajutăm, trebuie să ne ajuți și dumneata pe noi.

— Să vă dau lemne să vă zbințuiți la cămin, asta vreți?! Hei! Iaca, am să vă dau două care de lemne, să mă lăsați în pace odată! spuse el supărat, ieșind pe ușă...

A treia zi dimineață, mare zarvă la gazeta de perete. Se adunase acolo aproape tot satul. Fiecare căuta să vadă ce-i scris. Nevestele chicoleau pe sub broboade și arătau cu degetul spre panou. Un glas

tele sfatului alungînd țărani de la căminul cultural, iar pe Gîrlici mulțumindu-i pentru sprijinul dat. Sub poză scria cu litere mari, de tipar: Președintele Arvinte dă apă la moară chiaburului.

Să turbe, nu alta, Arvinte cînd află. Intr-un suflet alergă să vadă el, cu ochii lui. „Asta-i prea de tot. Grigore mi-a făcut așa o rușine. Numai el. Că și anul trecut m-a zugrăvit la gazeta!” gîndi în ciudat președintele, infundîndu-și căciula mai bine pe urechi și pornind cu pași mari spre căminul cultural. „I-arăt eu...”

La cămin, mare însuflețire. Din șazeci de piepturi răsuna cîntecul „Ana Lugojana”. Președintele rămase mut de mirare. Se lăsă ușu-

rel pe o bancă și ascultă în tăcere. Deodată îl înțepă ceva în inimă: caricatura. Sări ca mușcat de șarpe și porni întins să-l găsească pe Grigore, că tot pe aici își făcea el veacul. Trecu prin camera unde se repetau dansurile, dar nu se opri. Trase numai cu coada ochiului la tropotul grăbit al pașilor și ieși întovărășit de chiotul flăcăilor. În bibliotecă, Zamfira stătea de vorbă cu un cititor. Se prefăcu că n-o vede. Trecu mai departe căutînd din ochi pe cineva. Iată-l! La colțul roșu, într-un grup de gospodari. Arvinte se rezemă de tocul ușii. Nu putea doar să-l ceară socoteală în văzul lumii...

...Așadar, bade Mihai, dumneata încă nu te-ai întreat de unde mîncă feciorii dumitale: unul la oștire, altul la școală?! vorbi Grigore fără să-l vadă pe Arvinte cu minia în ochi.

— Apoi că are grijă statul de el. N-ai văzut pe Cristea ce gras mi-a venit dăunăzi în permisie?

— Și... cine-i statul?

— Apoi, cei mari, cin' să fie? răspunse liniștit omul.

— Iaca aici n-ai dreptate, bade. Statul sîntem noi: și eu, și dumneata, și ministrul și muncitorul. Și dacă nu ne-om face datoria cum trebuie, apoi înseamnă că ne furăm căciula unul altuia.

— De, asta cam așa-i! își dădu cu părerea un țaran cu părul înspicat de toamna anilor. De unde ar mînca feciorul tău, și al meu, că-l dus tot acolo, și al altora, dacă noi n-am da la vreme cota către stat?

— Bine! El dă că are fecior la oaste, și el la fel. Dar eu? întrebă un țaran între două vîrste.

— Bocanci văd că ai, și încă pe cinste lucrăți, răspunse liniștit flăcăul. Și ai și pălărie nouă-nouță. Ba și pe nevastă-ta ai îmbrăcat-o ca pe o prințesă din cap pînă-n picioare, cu haine aduse la cooperativă noastră. Și toate sînt făcute de muncitori. Dar dumneata ce dai în schimb celui ce te îmbracă?

— Apoi știu eu ce să zic?! mormăi încurcat omul.

— Păi vezi? Fiecare știm să cerem tot mai mult de la stat, dar cînd îi vorba să dăm dreptul lui, ne codim. Asta-i l...

Președintele se așeză ușurel pe un scaun... „Ia te uită frate, cum le mai ticluiește flăcăul nostru! Ca la carte, nu alta!” gîndi Arvinte și furia i se mai potoli. Privea tîntă spre vîrfurile bocancilor și urmărea vorbă cu vorbă, tot ce ei discutau. Intr-un tîrziu, se vîrî în vorbă și Arvinte. Furtuna din suflet i se liniștise de-a binelea. Acum discuta ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat. Cînd o porniră spre casă, președintele veni lîngă Grigore și fără să-l privească în ochi, zise:

— Ce-ai spune, măi Grigore, să facem zilele astea o adunare aici, la căminul nostru și tu să vorbești oamenilor despre Hotărîrea care a apărut în legătură cu contractările și achizițiile?

— Mai bine ar fi să-l rugăm pe directorul de la O.R.A.C.A., că-i om săritor la nevoie și tare priceput. Să le vorbească el.

— Nu-l rău, nu-i de loc rău, Grigore. Atunci...

— Las' că mă ocup eu de treaba asta! Si-o ținem... la cămin! vorbi cu înțeles flăcăul.

— Mare pișcher îmi ești! S-o ținem la căminul nostru! rîse președintele și-l bătu pîrintește pe umăr.

Adela Iune

de **DEMOSTENE BOTEZ**
laureat al Premiului de Stat

*Azi, la gospodărie,
Veni la președinte,
O fată, — cu-o hîrtie,
Cu cîteva cuvinte:*

*„Subscrisa Viorica,
Fost slugă la stăpîni;
Avere n-am nimica
Și vin cu două mîni.*

*Vin în gospodărie
Cum aș veni acasă:
Familie să-mi fie,
Și zestre de mireasă”.*

*Am cunoscut nevoe
Și-o viață umilită;
Mă-nscriu de bună voe,
De nimenea silită.*

*Am fost copil găsit
Și-atunci, la leagăn dată
Intr-un cearșaf de cit.
N-am mamă și nici tată.*

Cum se poate obține o recoltă ridicată de porumb

Conduc de 20 de ani echipa care cultivă porumb în colhozul „Partizanul Roșu” din raionul Lihov, regiunea Dnepropetrovsk. Trebuie să spun că am studiat bine această minunată cultură și știu ce uriașă valoare reprezintă ea pentru economia națională.

Porumbul crește și se dezvoltă bine pe diferite feluri de pământ. Atunci când se aplică o agrotehnică înaintată, el dă recolte ridicate. De pe o suprafață de 8 hectare echipa noastră a obținut în 1949 câte 17.900 kg., iar de pe o tarla separată de două hectare am obținut câte 22.380 kg. de porumb boabe la hectar. Chiar și în anul trecut, care a fost cel mai neprielnic din punct de vedere al condițiilor climatice nefavorabile, echipa noastră a obținut în medie, de pe o suprafață de 18 hectare, câte 4.000 kg. boabe la hectar.

Porumbul e o plantă iubitoare de căldură. Incolțirea semințelor începe când temperatura solului este de cel puțin +8 până la 10 grade. Porumbul este rezistent la secetă. El îndură mai ușor seceta decât alte plante. Dar acolo unde este umiditate îndeajuns, el crește și se dezvoltă bine, dând recolte ridicate.

O recoltă ridicată de porumb depinde, pe lângă felul în care a fost lucrat și îngrășat solul, de data semănării semințelor, de procedeele agrotehnice aplicate la îngrijirea plantelor și de soiul de porumb. Știința a dovedit, iar practica a întărit că mărirea recoltei diferitelor soiuri de culturi cerealiere, chiar semănate în condiții asemănătoare, nu este egală, iar boabele acestora se deosebesc prin diferite însușiri alimentare, furajere și tehnice.

Porumbul, ca orice plantă, poate fi modificat cu ajutorul științei micriurii în direcția trebuțoare, poate fi adaptat la condițiile locale, realizându-se astfel recolte ridicate și constante. În acest scop, echipa noastră, de pildă, a obținut prin hibridizare un soi propriu de porumb — „Partizanka”. Colhoznicii din raionul Lihov au apreciat cum se cuvine soiul „Partizanka”. În majoritatea colhozurilor acest soi dă an de an recolte ridicate. Se înțelege că pentru obținerea de recolte ridicate sînt departe de a fi suficiente numai semințe excelente. Pe lângă semințe, trebuie să se îndeplinească la timp și celelalte rînte agrotehnice. Încă cu toamnă noi strîngem îngrășăminte — cenușă, găinaț, gunoi de grajd. Totodată pregătim semințele și le păstrăm într-o încăpere uscată. În cursul

iernii le dăm de două-trei ori la lopată, de trei-patru ori verificăm puterea lor de încolțire. Înainte de însămînțare, le tratăm. O lucrare hotărîtoare în lupta pentru recolte ridicate de porumb este îngrășarea lo-

cului unde semănăm porumbul. De pildă, echipa noastră introduce sub arătură 18—20 tone la hectar de gunoi bine dospit. În afară de aceasta, îngrășăm cel puțin de două ori suplimentar porumbul în perioada lui de vegetație. După răriră rîndurilor, îngrășăm suplimentar cu găinaț bine mărunțit în proporție de 400 kg. la hectar. Aplicăm a doua îngrășare suplimentară în momentul când porumbul atinge o înălțime de 50—60 cm. Pentru aceasta folosim în mod obișnuit must de gunoi amestecat cu apă în proporție de 40.000 litri la hectar — câte un litru de fiecare plantă.

Data și felul cum se seamănă porumbul influențează de asemenea asupra recoltei. Porumbul se seamănă în momentul cel mai favorabil, când solul este bine încălzit. Executăm însămînțarea în două-trei zile. Semănăm în cuiburi așezate în pătrat. Practica arată că aceasta este cea mai bună metodă de semănare a porumbului. Semănăm în fiecare cuib câte 3—4 boabe, ceea ce reprezintă pentru solul nostru 12—15 kg. sămînță la hectar. Ingropăm se-

mințele la o adîncime de cel puțin 10—12 cm. După însămînțare aplicăm o boronire. În cazul când înainte de răsărirea tinerelor plante se formează o scoartă, boronim pămîntul a doua oară. În sfîrșit, facem încă o boronire după apariția primelor plante, când porumbul formează 2—3 frunze.

O altă lucrare este răritul. El se face de obicei în timpul când porumbul formează 3—5 frunze. În fiecare cuib lăsăm cîte două plante mai dezvoltate. În cuibul unde nu există sau nu sînt suficiente plante, facem răsădirea porumbului din alte cuiburi.

Cînd porumbul atinge 50—60 cm. înălțime, apar pe el lăstari neproductivi. Acești lăstari nu dau recoltă. De aceea, ei trebuie tăiați cînd ating lungimea de 18—20 cm.

O măsură importantă pentru sporirea recoltei la hectar a porumbului este polenizarea artificială. După calculele noastre, polenizarea făcută de 2—3 ori dă un spor de recoltă de 15 la sută.

Recolta obținută este rodul întregii noastre munci. De aceea, trebuie recoltată la timp, pentru a nu avea pierderi. În timpul recoltatului trebuie acordată o atenție deosebită alegerii porumbului de sămînță. Uscăm în mod obligatoriu știuleții aleși de sămînță pînă umiditatea din ei scade la 13—14 la sută. Iarna păstrăm știuleții legați în mănunchiuri de cîte 15—20 bucăți și-i atîrnăm în poduri uscate, unde se păstrează pînă în primăvară.

MARK OZERNII

șef de echipă în colhozul „Partizanul Roșu”, Erou al Muncii Socialiste, laureat al Premiului Stalin

(Text prescurtat din ziarul „Pravda”)

Colhozul „Małenkov” din raionul Vinikovski, regiunea Lvov, a obținut pe o suprafață de 40 hectare câte 60.000 kg. masă de porumb pentru insilozare la hectar. În fotografie (de la stînga la dreapta): șefa de echipă M. Ostroeskaia, brigadierul N. Korețkii, șefa de echipă A. Șabeli și A. Skakin, cercetînd sămînțurile de porumb.

Porumbul — o plantă minunată

Porumbul este o cultură de mare valoare pentru dezvoltarea creșterii animalelor. Experiențele înconunate cu succes ce s-au făcut în sovhozul „Gorki II”, au arătat minunatele calități ale porumbului insilozat.

O experiență interesantă a fost făcută și de colhozul „Stalin”, raionul Ramensk, regiunea Moscova. În colhoz s-a hotărît punerea la îngrășat a două grupuri de porcei. Porceilor din ambele grupe li s-au dat furaje combinate și țărițe. În afară de aceste furaje, porceii din primul grup au mai fost hrăniți cu cîte 5 kg. știuleți de porumb insilozat, iar cei din grupul al doilea cu cîte 5 kg. cartofi fierți. Porceii care au primit porumbul insilozat au cîștigat în medie zilnic un plus de greutate de cîte 645 grame, iar cei hrăniți cu cartofi — de cîte 626 grame!

Cartoful fierț conține de fapt mai multe substanțe nutritive decât știuleții insilozati. Porumbul insilozat însă a ajutat ca animalele să asimileze mai bine celelalte substanțe nutritive. Pentru fiecare kilogram în

plus de greutate, porceilor din primul grup le-a fost necesar în total 3.75 unități nutritive. Celor din grupul al doilea, hrăniți cu cartofi, le-a trebuit pentru fiecare kilogram un plus de greutate de cîte 4.37 unități nutritive. Porumbul insilozat nu numai că a dat porceilor un mare plus de greutate, dar a îngăduit și economisirea unui procent de 14 la sută din furaje.

Știuleții insilozati sînt cel mai valoros produs pentru îngrășarea porcilor. În același timp, cocenii verzi insilozati fără știuleții constituie un nutreț tot atît de bun pentru vitele de lapte.

La insilozare, cocenii trebuie să fie umeziți cu apă, sau să li se adauge vrejuri zemoase și rădăcinoase furajere.

A fost creat și un siloz de porumb deosebit pentru păsările de curte. Silozul este folositor găinilor nu atît ca nutreț, cît ca sursă de vitamine.

F. EFIMOV

director-adjunct al Institutului unional pentru cercetări științifice în domeniul hrănirii animalelor

Brigada cu recolte bogate de porumb

Brigada de cîmp nr. 4 din colhozul „Pameati Lenina” din raionul Timășev, ținutul Krasnodar, obține de cîteva ani recolte bogate de porumb. Astfel, în 1954, brigada a recoltat de pe o suprafață de 125 hectare cîte 5.224 kg. boabe de porumb la hectar. Încă în vara anului 1953, pentru porumb a fost repartizat un cîmp cultivat înainte cu griu de toamnă. Odată cu recoltarea griului, cîmpul a fost dezmiriștit cu discuri, la o adîncime de 4—5 cm.

După 25 zile de la dezmiriștire, pe fiecare hectar s-au împrăștiat cîte 150 kg. de superfosfat granulat. În cea de a doua jumătate a lunii octombrie, cîmpul a fost arat cu pluguri de tractor cu antetrușiță, la o adîncime de 28—30 cm. Iarna, pe întreaga întindere a fost reținută zăpada.

Primăvara, deîndată ce solul a încetat de a mai fi cleios, ogorul de toamnă a fost boronit în lung și în lat cu un agregat de boronare tras de un tractor pe șenile. Înainte de însămînțare s-au executat trei cultivații pentru a reține umiditatea în sol, a grăbi încolțirea buruienilor și nimicirea lor.

În vederea însămînțării au fost pregătite boabe alese de porumb, care înainte de însămînțare au fost tratate cu hexacloran pentru a se distruge sporiile de țăciune. Sămînțul în cuiburi așezate în pătrat, în-

tr-un termen scurt și la vreme potrivită, a asigurat răsărirea uniformă a tinerelor plante de porumb. De îndată ce pe plante a apărut a treia frunză, brigada a executat în decurs de 3—4 zile răriră plantelor, lăsînd în cuiburi 1—2 plante de porumb. La rărit, s-au lăsat pe fiecare hectar cîte 31.500 plante. După răriră făcută cu mina, mecanizatorii S.M.T.-ului Timășev au început prelucrarea între rînduri a porumbului în două direcții. Odată cu cultivația distanțelor dintre rînduri, colhoznicii au așinat cu mina pămîntul din cuiburi. În cursul lunilor mai și iunie, mecanizatorii S.M.T.-ului au așinat de patru ori distanțele dintre rîndurile de pe sămînțurile de porumb.

Porumbul a fost recoltat în perioada dintre 12—27 septembrie. De pe întreaga suprafață de 125 hectare s-au recoltat 653.000 kg. boabe sau cîte 5.224 kg. la hectar.

După recoltarea porumbului, cîmpul a fost prelucrat potrivit metodei vestitului colhoznic om de știință, T. S. Malțev, cu dezmiriștitoare cu discuri la o adîncime de 5—6 cm. În a doua jumătate a lunii octombrie, pe acest cîmp s-a semănat griu de toamnă în rînduri încrucișate.

F. PELIPENKO
agronom

Marele savant și patriot, Traian Vuia

IN ATENȚIA DIRECTORILOR DE CĂMINE CULTURALE:

La 18 martie se împlinesc 49 de ani de la primul zbor din lume făcut cu avionul de Traian Vuia, mare savant român. Materiaul de față va fi folosit la una din serile culturale sau șezătorile duminicale din jurul acestei date.

Despre viața și munca științifică dusă de Traian Vuia, înaintaș de frunte în știința zborului, poporul român cunoaște încă prea puțin. Regimul burghezo-moșieresc a ținut ascuns poporului nostru numeroase opere științifice, printre care și a lui Traian Vuia, operă ce a contribuit la dezvoltarea științei și culturii mondiale. Astăzi, regimul nostru de democrație populară valorifică toată moștenirea culturii progresiste din țara noastră, făcând-o cunoscută maselor populare. Printre aceste opere ale oamenilor de știință progresiști și patrioți din țara noastră, se numără și aceea a strălucitului înaintaș al dezvoltării științei zborului, savantul inginer Traian Vuia.

Am avut bucuria de a mă număra printre prietenii apropiați ai lui Vuia. Așa că mi-a fost dat să cunosc îndeaproape viața și activitatea acestui înaintaș de seamă al aviației.

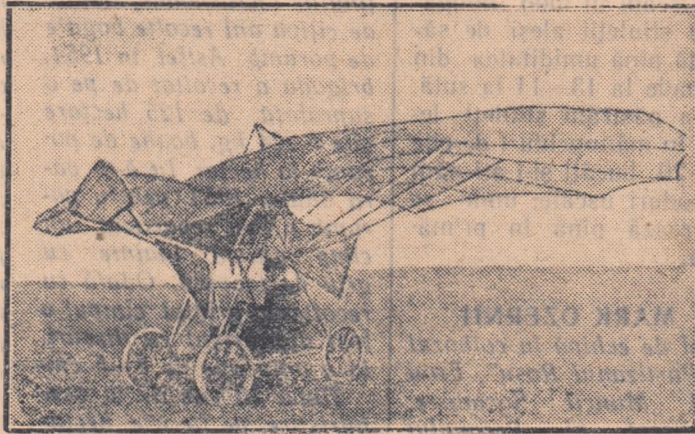
Născut în anul 1872, fiu al unui țăran sărac din comuna Bujoru, satul Surducul Mic de lângă Făget, din părțile Banatului, Traian Vuia și-a petrecut copilăria la țară. Încă de mic stătea adesea ore întregi observând zborul păsărilor. În mintea lui s-a înfiripat ideea: oare omul nu poate să zboare înlocuind ca și păsările? Ideia aceasta avea să o adâncească mai târziu, constituind una din preocupările sale cele mai de seamă în legătură cu cucerirea de către om a spațiului aerian. În acest scop el s-a frământat mult, pentru a găsi această dezlegare. Neluat în seamă de guvernarea din acea vreme, neavând nici bibliotecă în care să-și îmbogățească cunoștințele tehnice pentru a da viață preocupărilor sale, Traian Vuia, sprijinit de prietenii săi, pleacă în 1902 la Paris. Aici trecu imediat la treabă, cercetând cu atenție cărțile tehnice și științifice, îmbogățindu-și cunoștințele. Totodată a luat legătură cu specialiștii vremii și cercurile de afaceri din Paris în domeniul aviației, explicându-le planul lui de a construi și zbură cu un avion cu motor mai greu decât aerul. Dar nici din partea acestora nu găsi vreun ajutor. Cei mai mulți îl priveau cu neîncredere.

Traian Vuia, care credea în izbînda avionului cu motor, deși nu cunoștea reușita de zbor a primului avion din lume realizat de

învățătul rus A. F. Mojaiski, nu s-a descurajat. El se adresează cu un memoriu Academiei de Științe din Paris. În memoriu, intitulat proiect de „Aero-

plan-automobil”. Vuia arăta într-un mod științific și documentat avantajele avionului cu motor, în care vedea viitorul aviației. Acest memoriu înfățișa concepția teoretică înaintată cu privire la zborul cu motor a lui Vuia. Academia franceză clasează memoriul socotind realizarea și rezolvarea problemei zborului cu un aparat mai greu decât aerul ceva de necrezut. Această concep-

Avionul cu care a zburat Traian Vuia la 18 martie 1906, la Paris.

ție — spuneau unui dintre cercetătorii de la Paris — nu poate să izvorască decât dintr-un creier bolnav. Era o sentință pronunțată pe la începutul secolului al XIX-lea și era încă obligatorie pentru Academia.

Traian Vuia nu dă înapoi. Ajutat cu bani de prietenii din țară, în anul 1904 începe să-și construiască singur aparatul de zbor. Partea mecanică a aparatului a fost terminată în 1905, iar montarea a început în luna august a aceluiași an. După două experiențe făcute la 18 martie 1906, aeroplanul prevăzut cu motor construit de Vuia, se ridică de la pământ la o înălțime de un metru, parcurgînd 12 metri numai cu mijloace mecanice de bord. Acesta a fost primul zbor făcut în lume cu un a-

parat mai greu decât aerul. Primul zbor mecanic. Numele lui Traian Vuia s-a înscris cu litere de aur în istoria aviației mondiale. La 18 martie 1906 ideile lui au fost verificate în practică, aducînd un mare ajutor în dezvoltarea aviației de mai târziu.

După cîțiva ani, Aurel Vlaicu a scris următoarele despre Traian Vuia: „Nu trebuie să uităm — și simt o mare mulțumire sufletească aducîndu-mi aminte — că cel dintîi aviator care s-a ridicat cu propriile sale mijloace de bord de la pământ a fost un român: Traian Vuia. De la primul zbor al lui Vuia, în 1906, au trecut ani și de atunci aviația a făcut progrese”.

În afară de aeroplanul cu motor, Traian Vuia a mai făcut cercetări și a publicat lucrări de seamă în legătură cu zborul vertical: aparat de zburat numit elicopter.

Gîndirea largă și inteligența vie a lui Traian Vuia au mai iscodit și minunata mașină numită „Generatorul de abur Traian Vuia”, dat uitării de burghezie. Acestei lucrări i se dă azi o deosebită importanță de regimul nostru. Oamenii de știință din țara noastră cercetează această invenție pentru a putea fi pusă în aplicare în industrie.

Pe lângă munca tehnico-științifică, Traian Vuia a adus și o neîntreruptă și susținută activitate social-politică. În primul război mondial se pune la dispoziția autorităților franceze de a lupta împotriva invadatorilor germani. Traian

Vuia aduce o contribuție de seamă la dezvoltarea aviației militare franceze. În al doilea război mondial Vuia intră în mișcarea de rezistență a românilor din Franța, împotriva hoardelor fasciste, fiind președintele „Frontului Național Român”.

După o lungă activitate științifică și politică, în anul 1946, Vuia nu mai poate să lucreze, căzînd grav bolnav. După 48 ani de ședere în Franța în 1950, Traian Vuia este adus de regimul nostru democrat-popular în patria lui dragă, să-și vadă plaiurile pe unde a copilărit și poporul său dezrobît. În același an moare. Poporul nostru se mîndrește cu fiul său iubit, Traian Vuia, înaintaș de frunte în știința zborului.

Ing. GH. LIPOVAN

Carnet extern

IN LEGATURĂ CU ÎNCHEIEREA TRATATULUI DE STAT CU AUSTRIA

La 25 februarie și 2 martie a. c. au avut loc două convorbiri între V. M. Molotov, ministrul Afacerilor Externe ale U.R.S.S. și dl. N. Bischoff, ambasadorul Republicii Austriace la Moscova. Deoarece cuprinsul celor discutate a fost răstălmăcit de unele ziare din apus și chiar austriace, Ministerul de Externe al U.R.S.S. a ținut să arate adevăratul cuprins al discuțiilor purtate.

În cursul convorbirilor, V. M. Molotov a arătat că guvernul sovietic socotește neîndeptătită de nimic amînarea încheierii tratatului de stat cu Austria. Încheierea acestui tratat trebuie să înlăture orice încercări ale unei noi alipiri a Austriei de către Germania. Austria, la rîndul ei, va trebui să-și ia obligația de a nu intra în nici un fel de alianțe militare îndreptate contra vreunei puteri ce a luat parte la războiul împotriva Germaniei hitleriste și la eliberarea Austriei. De asemenea, guvernul austriac să nu îngăduie crearea de baze militare străine pe teritoriul Austriei. Pentru limpezirea grabnică a problemei austriace, partea sovietică e de părere că trebuie să se organizeze neîntîrziat o conferință, înainte de ratificarea acordurilor de la Paris, conferință la care să ia parte U.R.S.S., S.U.A., Anglia, Franța, precum și Austria. Marile puteri vor trebui să-și ia anumite obligații menite a contribui la rezolvarea problemei austriace.

DE LA BIROUL CONSILIULUI MONDIAL AL PĂCII

La 11 martie 1955 s-a deschis la Viena ședința Biroului Consiliului Mondial al Păcii. Pe ordinea de zi sînt următoarele probleme: desfășurarea campaniei mondiale împotriva pregătirii unui război atomic; organizarea la Helsinki, între 22—29 mai 1955, a unei adunări mondiale a reprezentanților forțelor iubitoare de pace. La lucrările Biroului iau parte membri ai Biroului și invitați, luptători dirji din toată lumea pentru apărarea păcii.

CONVOCAREA UNEI REUNIUNI A PRIMILOR MINIȘTRI AI ȚĂRILOR ARABE

Deși e limpede pentru oricine că nimic nu amenință țările Orientului Mijlociu (decît bineînțeles amestecul imperialist al Angliei și S.U.A.), de curînd s-a încheiat un pact militar între Turcia și Irak. Pactul pune în pericol țările arabe. În fața acestei situații, ministrul Orientării Naționale a Egiptului, Salah Salem, a vizitat de curînd cîteva țări arabe în vederea încheierii unui bloc al acestor țări. La propunerea guvernului egiptean urmează ca primii miniștri ai unor țări arabe să se întîlnească în a doua jumătate a lunii martie la Cairo.

NEÎNȚELEGERILE ÎNTRE S.U.A. ȘI ANGLIA ÎN ASIA

În seara de 8 martie, Eden, ministrul Afacerilor Externe al Angliei, a vorbit în Camera Comunelor despre problema Taiwanului și a celorlalte insule chineze cotopte de forțele armate americane. Vorbele lui au fost primite însă cu răceală de cercurile conducătoare din S.U.A. Dulles, secretarul de stat al S.U.A., a declarat corespondentului din Washington al agenției „United Press” că el „nu știe nimic despre făgăduielile lui Eden cum că ar exista posibilitatea de a discuta problema reprezentării Chinei la O.N.U.”. Din ziarele americane țîșnește o adîncă nemulțumire împotriva lui Eden, care nu s-a oprit cu firea pentru sprijinirea, atacului american contra Taiwanului.

Finala de șah a Spartachiadei satelor

Intrecerile de șah din cadrul Spartachiadei satelor se apropie de sfîrșit. Începînd din dimineața zilei de 13 martie, la Casa de Cultură a Sindicatelor din București, campionii fiecărei regiuni au pornit întrecerea finală.

După o partidă de cîteva ore, Maria Șerbănescu (stînga), din regiunea Pitești, a întrecut-o pe Ana Pruteanu campioana regiunii Iași.

Mărturia unei sincere prietenii față de poporul german

De curând, poporul român a primit cu multă căldură decretul Prezidiului Marii Adunări Naționale a R.P.R. privitor la încetarea stării de război între țara noastră și Germania.

Acest document aduce în amintirea poporului nostru, glorioasele zile ale lui august 1944, cînd datorită nebiruitelor oști sovietice, țara noastră a fost salvată din ghiarele cotoritorilor hitleriști. Condușă de înțelepciunea partidului comunistilor, România s-a smuls din asocierea cu Germania fascistă și a întors armele asupra dușmanului comun al popoarelor, Germania hitleristă.

De atunci au trecut aproape 11 ani. În această perioadă poporul nostru și-a cîștigat adevărata libertate și independență națională. Cu ajutorul neprecupețit al Uniunii Sovietice au fost vindecate rănilor războiului și s-au pus bazele unor noi și minunate construcții pașnice.

Victoria Uniunii Sovietice asupra Germaniei hitleriste a deschis și celorlalte popoare din Europa și însuși poporului german

calea spre o viață nouă, în condiții de pace, de bună conviețuire între popoare. Dar, cu toate că au trecut aproape zece ani de la terminarea războiului, Germania nici pînă în prezent nu are un tratat de pace. Dimpotrivă, ea continuă să fie împărțită, iar poporul ei se află într-o situație de inegalitate în drepturi, față de alte popoare. Lucrul acesta se datorește politicii reacționare dusă de către cercurile guvernante din America, Anglia și Franța. Este indeobște cunoscut că aceste cercuri se silesc din răspuț să înarmeze Germania apuseană, să pună din nou pe picioare militarismul german, dușmanul cel mai înrăit al popoarelor.

Se vede treaba că cercurile guvernante din statele apusene n-au învățat nimic din lecțiile istoriei și au „uitat“ sfîrșitul lipsit de glorie și acoperit de rușine al armatei hitleriste, în frunte cu al ei căprar pe veci adormit, Adolf Hitler.

Acordurile criminale de la Paris, prin care cercurile conducătoare apusene se zbat să reinvie milita-

rismul german, sînt mărturia cea mai vie a politicii dusă de pe „poziții de forță“. Această politică este urită și condamnată de către toate popoarele iubitoare de pace.

Spre deosebire de politica războinică a cercurilor imperialiste apusene, se desprinde politica de pace, de bună conviețuire între popoare, dusă cu fermitate de către lagărul păcii, în frunte cu Uniunea Sovietică. Este știut că Uniunea Sovietică a propus în numeroase rânduri să se înceapă pregătirea tratatului de pace cu Germania. Ea a luptat și continuă să lupte pentru o Germanie liberă, unită și democratică. Acest lucru îl doresc toți oamenii cinstiți din însăși Germania apuseană, care sînt despărțiți de frații lor din R. D. Germană, primul stat democrat și iubitor de pace din istoria Germaniei.

Sprîjinind lupta forțelor patriotice din Germania, poporul nostru este convins că apără o cauză dreaptă, aceea a restabilirii unității Germaniei, a întăririi păcii în Europa.

NOTE POLITICE

Copii de vânzare

Benevento e o comună din regiunea Campania, nu prea îndepărtată de Neapoli. Faima acestei localități a trecut de mult granițele Italiei. De două ori pe an au loc aici tîrguri pentru vânzarea copiilor!

În timp ce marii moșieri — și sînt destui în Italia — stăpînesc mii și mii de hectare de pămînt, 5.130.000 de țărani posedă numai 875.000 hectare, ceea ce ar reveni fiecăruia cîte 17 ari. Din rîndul acestor țărani găsești în zilele tîrgurilor din Benevento pe aceia care își vînd copiii pentru un an sau doi, în schimbul cîtorva băncioare de boabe. Moșierii sînt foarte atenți cu „marfa“ pe care o cumpără.

Din noianul de copii firavi, lihniți de foame, aleg pe cei mai voinici care sînt mai rezistenți la munca grea a cîmpului. Și, pentru a-i educa în spiritul respectului față de stăpîn, aleg pe acei între 8—12 ani. Gîndesc că sînt prea tineri pentru a se răzvrăti împotriva nelegiuirilor lor.

Și în timp ce pe întinsele moșii copiii își distrug sănătatea, în loc să meargă la școală, părinții lor își duc mai departe traiul mizer. Cele cîteva băncioare de boabe s-au terminat de mult.

E de mirare că în secolul nostru se mai pot întîmpla asemenea lucruri.

Dar numai într-o țară ca Italia unde guvernării se preocupă mai mult de cursa înarmărilor, făcînd pe plac stăpînilor din Washington, omul se poate cumpăra ca orice marfă. Ca pe vremea sclavagismului.

Ruinarea țăranilor din Coreea de Sud

Țăranul Ciu En-șen stătea în fața casei cu capul între mîini, plîngînd. Alături de el se tînguau copiii și nevasta. În tot satul se auzeau plîsete și bocete. Autoritățile lui Li Sin-Man le luaseră tot din casă.

Prin satele Coreei de Sud se pot întîlni adesea asemenea întîmplări groaz-

nice. Hambarele golite, țărani plîngînd, lăsați în prada foamei. Țăranii din Coreea de Sud sînt puși la impozite cărora nu le mai pot face față. Peste un milion de țărani și-au luat bocceaua în spate părăsînd casa și bucățile lor de pămînt. Un deputat lisinmanist a mărturisit că numai în județul Ennam, 14 la sută din țărani au părăsit satele, plecînd în nordul țării, în căutare de lucru.

În Coreea de Sud țărani sînt ruinați pentru că și puținul pe care îl au le este jecmănit de zbirii lui Li Sin-Man, unealta imperialiștilor americani.

Țăranii brazilieni cer pămînt

De la un capăt la altul al Braziliei convoaie nesfîrșite de țărani sînt mereu în căutare de lucru. Pe drumurile prăfuite și prin pădurile nesfîrșite, adesea se pot vedea în urma convoaielor, oameni care vîlăguși de puteri și roși de boli, își așteaptă ceasul morții.

Brazilia este una din țările cele mai bogate din America de Sud. Locuitorii ei sînt însă săraci în țara bogată. Pentru țărani Brazilia a devenit o țară a morții și a foametei. 80 la sută dintre țărani sînt lipsiți de pămînt. Pămînturile arabile sînt stăpînite de moșieri și marile trusturi agricole ale bogătașilor din Statele Unite ale Americii.

Nemaiputînd îndura situația grea în care se zbat, țăranii brazilieni s-au ridicat la luptă pentru pămînt. Ei desfășoară o largă mișcare pentru reforma agrară. În întreaga Brazilie continuă campania pentru strîngerea a 5 milioane semnături pe petiția în care se cere înfăptuirea reformei agrare. Luptei lor s-au alăturat 80 de deputați, 2 senatori, activiști culturali și sindicali, care sprîjină cererea dreaptă a țăranilor brazilieni.

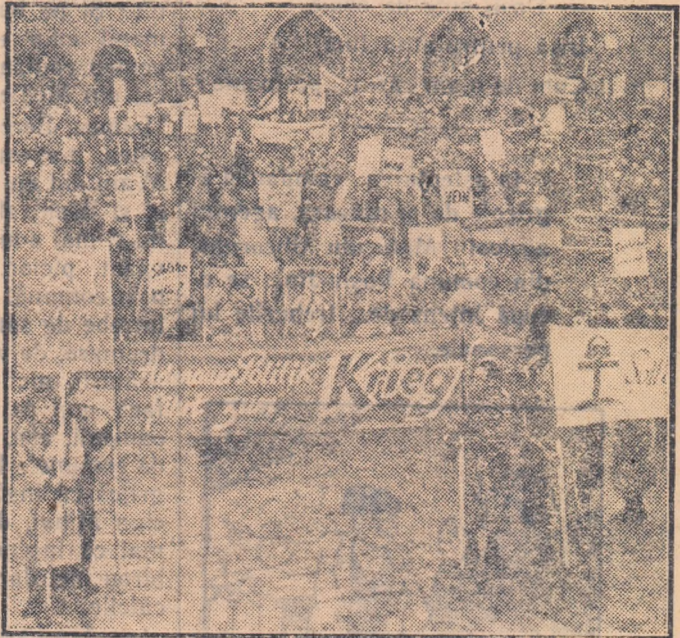
Impotriva reinvierii militarismului german

Crește neconținut vigoarea și hotărîrea cu care popoarele din țările apusene se împotrivesc planurilor imperialiștilor americani de a reînarma Germania apuseană.

Fotografiile de față arată numai cîteva aspecte ale luptei împotriva reinvierii militarismului german.

Locuitori din Londra protestînd în fața clădirii parlamentului englez împotriva reînarmării Germaniei apusene

O demonstrație a locuitorilor din orașul Frankfurt pe Main (Germania apuseană). Pe pancartele purtate de manifestanți scrie: „Politica lui Adenauer duce la război“. „Nu mai trebuie să fie niciodată război“.

Zidari italieni protestînd împotriva amenințării cu războiul atomic și a reînarmării Germaniei apusene.

Cu prilejul unui miting care s-a ținut nu de mult la Bruxelles (Belgia), participanții au semnat petiții de protest împotriva renașterii militarismului german. Pe placardă scrie: „Semnați împotriva reînarmării Germaniei“.

Foaie „ALBINEI”

MOȘATA Tehnician

— fabulă —

Vorbi-n coteș Moșata: — Eu, mai an,
Primit-am diplomă de tehnician,
Sînt, cum s-ar zice, specialistă-n ouă
Vă-nvăț să faceți zilnic cîte două!
Găinile, sărind de bucurie,
I-au dat lunar Moșatei o simbrie
Și-au așteptat o lună, două, trei...
Moșata își vedea de treaba ei,
Găinile de-a lor, iar în cuitare,
Vă spun precis, n-a fost nici o schimbare.
Văzînd că nu s-arată rezultatul,
O întrebau: — Cum facem cu ouatul?

— Ouați-vă cum știți — le-a spus Moșata —
Depuneți oul, cotcodact și gata.
Au mai răbdat găinile un an
Și-n fine, au găsit alt tehnician.
Moșata, foc: — Eu cum rămîn? Ce fac?
— Faci ouă ca și noi și... cotcodact
— Nu pot: de-un an, de cînd n-am mai ouat,
Zău, cum se face oul, am uitat!

Cînd agronomul ia simbria,
Dar nu-și prea face datoria,
Își uită sigur meseria.

Epigramă

La chiaburul Trică Valahe
proprietar de darac din Ca-
comeanca, raionul Călărași, s-au
găsit 600 kg. lînă dosită, care
trebuia predată statului.

Stă chiaburul și îngînă:
— Dosii sute de ocale,
Inșă pentru-atîta lînă,
Cum de n-am căzut... pe moale?

In așteptarea campaniei a-
gricole de primăvară, agentul
agricol Mătușoiu Gheorghe,
din comuna Roșia-Jiu, se ocu-
pă intens de... treburile lui
personale.

— Nu mai merge! Trebuie să
mă îngrijesc de reparație.
— A inventarului agricol?
— Nu! Mi s-a stricat ceasul.

Scrisorile lui Ilie Tănăsescu

(40)

Zilele astea, trecînd prin cîteva
comune din raionul Satu Mare, am
găsit țărani muncitori tare cătră-
niți. Și pe bună dreptate erau oa-
menii cum erau. Se pregătiseră
pentru campania de primăvară și
cei din Medieșul Aurit și cei din
Halmeu, Bercu, Mădăraș. Cu toate
astea, n-aveau motiv să se bucure.
M-am dat eu la vorbă cu cîteva din
ei și le-am aflat baiul: cîcă nici
nu-și mai aduc aminte de cînd n-au
văzut picior de inginer agronom
prin comună. Asta, măcar așa, să-i
întrebe de sănătate, că de vreo în-
drumare, de vreun sfat agricol mai
acătării, nici pomeneală. Cine să
facă una ca asta? Ar fi auzit ei,
oamenii, așa, din gură în gură, că
de comunele lor ar trebui să se în-
grijească inginerul agronom Cră-
ciun Mihai, de la Satu Mare. Nu-
mai că inginerul nu se mișcă din
birou nici dacă i-ai pune jăratic la
călcîie.

— Așa-i vorba? Hei, atunci ia să
încerc eu să vă fac un pustiu de
bine — le zic. Și, fără să mai stau
pe gînduri, alerg la Satu Mare îm-
preună cu cîteva săteni. Mergem la
secția agricolă și aflăm care e bi-
roul inginerului agronom Crăciun
Mihai.

— Frumos biroul — se miră oa-
menii, privind de jur împrejur.

— Intr-un birou ca ăsta să tot le-
nevești ca un pașă, trăgînd la
trabuce.

— Lasă că l-om face noi nici să
nu se mai apropie de birou —
zic eu.

Și, fiindcă inginerul era plecat în
oraș, vorbim noi cu cine trebuia de
la sfat și ne punem pe treabă. Gă-
sesc eu o tulumbă din cele cu care
se face stropirea pomilor, și încep
a împroșca odaia cu ea, prin toate
colțurile. Tocmai cînd munceam
mai abitir, iacă vine și inginerul.
Și numai ce începe a se bleoîdi ca
la altă aia și a ne întreba:

— Ce faceți fraților?

— Ce să facem — îi răspund
eu. — Un pic de dezinfecție, să mai
omorîm microbii din biroul ăsta,
că prea se cuibăriseră în voie.

Nepricepînd unde vreau eu să
bat, inginerul Crăciun dă să-ntoar-
că vorba:

— Mă rog, dacă aveți dispoziție
să faceți dezinfecție, poftiți.

— Dispoziție nu prea avem — îi
răspunde un țaran — da' nevoie
știm că avem al naibii.

— Cum vine asta? — se repede
inginerul. — Ce fel de nevoie?

— Păi avem nevoie de dumnea-
voastră pe teren. Da' ca să fim si-
guri c-o să veniți prin comune, tre-
buia mai întîi să facem într-un fel
cu lenea dumneavoastră.

Agronomul Rădulescu O-
tavian din Slobozia-C...
raionul Galați, dă țărani
muncitori îndrumări supe-
ficiale „din fugă”.

— Ce ziceți, sînt bune de înș-
mîntat?

— Seamănă-le și-ai să vez
dacă răsar, sînt bune; dacă nu
răsar, nu sînt bune.

Deși țărani muncitori c
comuna Făget-Mediaș au p
gătit pămîntul pentru a plar
vlță, agentul agricol Păcul
Dumitru nu se îngrijește să
aducă butași de sol.

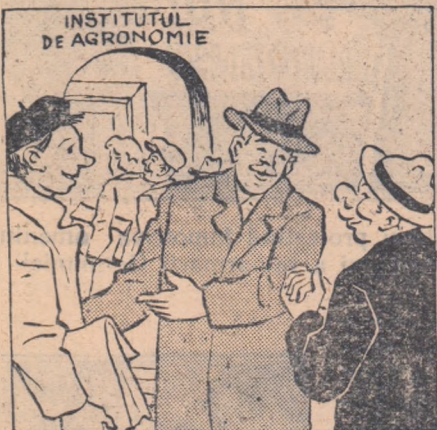

— Nu ne-aduci butașii?
— Ce vă grăbiți așa? Voi
știți că vița de vie dă rod... du
trei ani?

DIN ÎNTÎMPLĂRILE LUI MOȘ ARDEI (39)

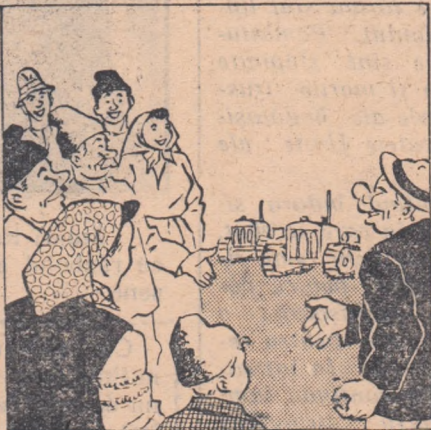
Unii absolvenți ai Institutelor agronomice refuză să meargă la țară, angajîndu-se la oraș în munci pentru care nu sînt pregătiți.

Desen: C. Florian
Text: St. Filip

Profesorul

— Eu am încredere în om,
Și-acest student și-a dat cuvîntul
C-atunci cînd fi-va agronom
Rod înzecit va da pămîntul.

Țăranii muncitori:

— Am pregătit din timp de toate;
Ce facem? Uite, trece gerul.

Moș Ardei:

— Mai stăm, să vină inginerul
Repartizat de facultate.

Moș Ardei:

— Unde ne e agronomul, frate?
Așteaptă satu-ntreg să-l vadă...

Portarul:

— Aa! Nu mai e în facultate,
Cătați-l... pe a treia stradă.

Moș Ardei:

— Păi bine bre, ne dai de furc
Absolventul:
De ce? Nu vezi că sînt la treabă
Muncitorii:
— Luați-l fraților degrabă
La cîmp, c-aici mai mult ne-ncur